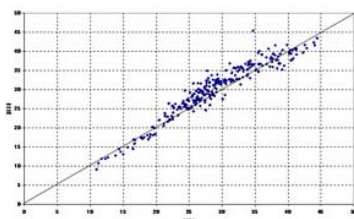

Penjant d'un fil

Carles Boix

Prof.Princeton University

Percentatge d'electors que han votat el PSC a la ciutat de Barcelona

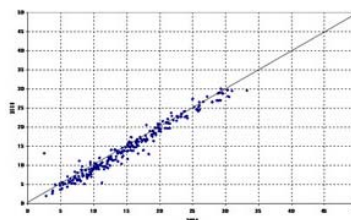
Cigrons, aspiradores i eleccions 2008

Em consta que la part més fotuda de ser fabricant (de llaunes de cigrons o d'aspiradores, tant se val) és veure com s'ensorren les vendes del teu producte de cop i sense que tu sàpigués perquè. D'una revolada et cauen a sobre tots els treballadors, acusant-te de lladre, tots els creditors, esperant a quedar-se el teu

Porsche, i tota la família, desesperada pensant que no podrà anar de vacances a Cortina d'Ampezzo.

Passa el mateix amb els polítics i les eleccions. Quan cauen els vots es produeix un gran escruiximent de dents, cares pàl·lides i ulleroses i, al final del camí, el canibalisme inevitable i poc agradable que acompanya la política.

Tot això és llei de vida. Què hi farem. Però, a nosaltres, pobres electors, ens queda sempre aquell formigueig a l'estómac de saber per què va passar el que va passar. Qui va ser fidel al seu partit, qui va canviar de papereta i qui es va quedar a casa. Pura xafarderia.

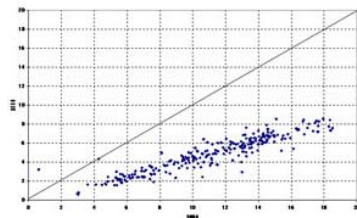
Percentatge d'electors que han votat CiU a la ciutat de Barcelona

Per això us proposo (a vosaltres lectors/electors) que mireu els tres gràfics que acompanyen aquesta columna. Al primer gràfic trobareu el percentatge d'electors (totes les persones amb dret de vot) que van votar per al PSC a l'any 2004 (l'eix horitzontal) i a l'any 2008 (eix vertical) a les 248 "zones de recerca" en què l'Ajuntament de Barcelona divideix la ciutat. Al segon gràfic faig el mateix amb CiU. I el tercer el deixo per a ERC. La diagonal de cada gràfic marca el lloc en què el percentatge és idèntic a les dues eleccions.

Jugar a les diferències amb aquests gràfics és senzill. El meu nano de 5 anys ho va veure ben clar de seguida. PSC i CiU continuen tenint el mateix nombre de clients (viu amunt, mort avall) i venent el mateix nombre de cigrons que l'any 2004.

A Esquerra se li han quedat a casa la meitat dels seus votants. No han canviat de partit. Això sortiria reflectit als altres gràfics. I no pot ser que s'hagin mort tots del disgust.

Només cal baixar al carrer per entendre què ha passat. ERC va prometre ara fa cinc anys una aspiradora ben potent per absorbir el màxim de competències i diners encallats a Madrid i portar-los a

Percentatge d'electors que han votat ERC a la ciutat de Barcelona

Catalunya. L'aspiradora no ha funcionat. El dèficit fiscal no ha baixat, al degoteig d'infraestructures li han posat una velocitat de cargol i no sembla que tot això pugui canviar fàcilment. No volien peix al cove. Però, ni tan sols han portat mig musclo a casa. I, aquí rau el problema, tampoc sembla que hagin estat capaços d'espavilar als seus socis perquè tot vagi més de pressa.

Acabem, però, optimistes. Trobo als meus amics catalanistes de pro massa neguitosos i aixafats. Deixeu-me dissentir. Ara mateix hi ha els mateixos vots nacionalistes que abans, potser més que abans, tots esperant un lideratge creïble (a tots els partits, de fet). I un partit socialista més rellogat per la seva retòrica del que ell mateix es pensa. La història cap a més sobirania tot just comença.

